

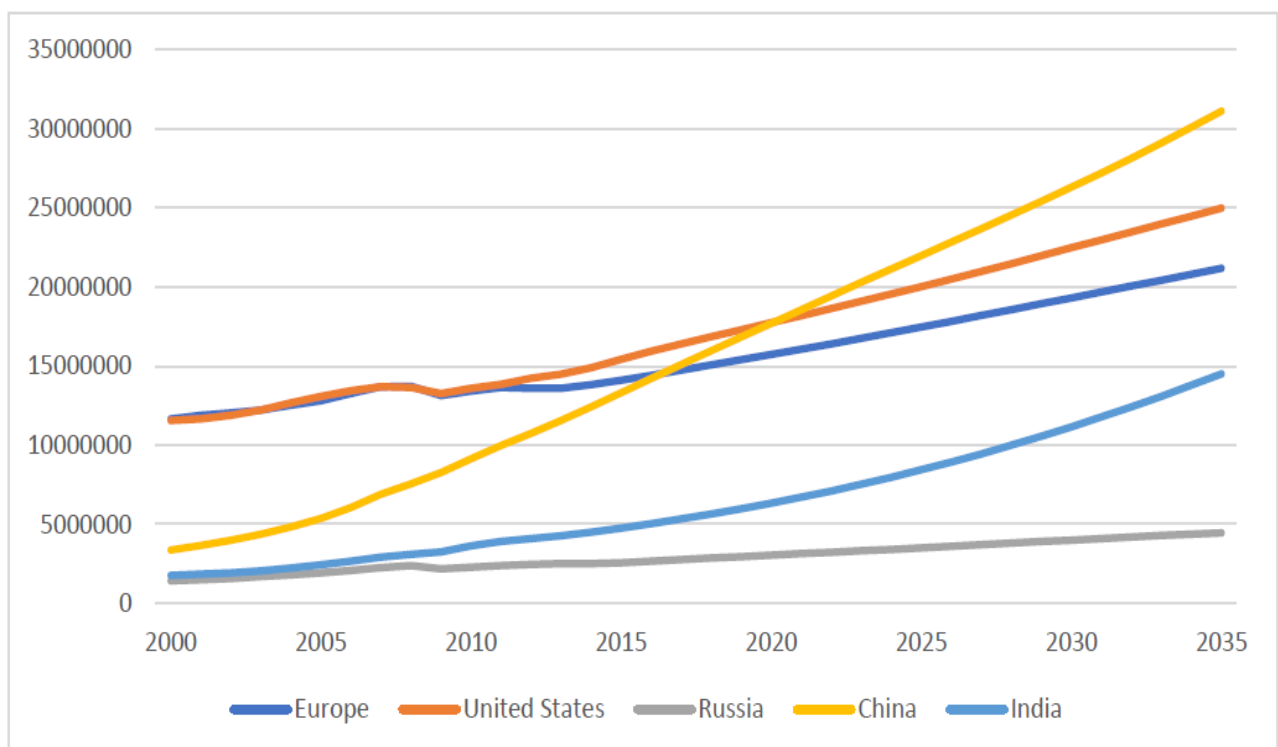
Vojko Kuzma

INDIJA IN KITAJSKA SVILENA POT

Indija velja ob Kitajski za drugo azijsko velikanko, in potencialno azijsko velesilo, ki naj bi na eni strani potencialno delovala kot nekakšna protiutež Zahoda (ZDA) Kitajski, na drugi strani pa je Indija tudi precej komplementarna s Kitajsko, azijsko in verjetno bodočo svetovno supersilo številka ena.

Pri obravnavi Indije in Kitajske je vendarle pomembno vedeti, da so indijski potenciali in dolgoročne projekcije vendarle še občutno za kitajskimi. Tako z gospodarskega, vojaškega, kot globalnega vidika, kot prikazujejo spodnje tabele.

Figure 28. Projection of total GDP, Europe, China, India, Russia, United States, millions of US dollars⁵⁰

Source: OECD

april 23, 2018

List by the [Stockholm International Peace Research Institute](#)

2017 Fact Sheet (for 2016)^[1]

SIPRI Military Expenditure Database^[3]

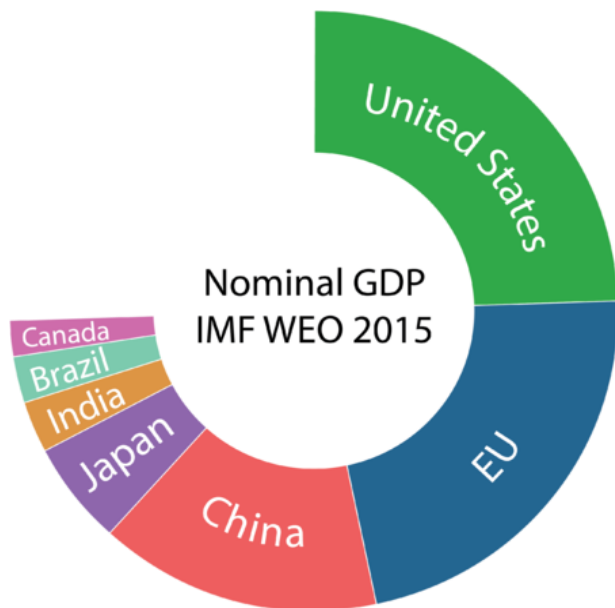
List by the [International Institute for Strategic Studies](#)

Top 15 Defence Budgets 2017^[4]

Rank	Country	Spending (\$ Bn.)	% of GDP	Rank	Country	Spending (\$ Bn.)
	World total	1,686	2.2	01	United States	602.8
01	United States	611.2	3.3	02	China	150.5
02	China ^[a]	215.7	1.9	03	Saudi Arabia	76.7
03	Russia	69.2	5.3	04	Russia	61.2
04	Saudi Arabia ^{[a][b]}	63.7	10	05	India	52.5
05	India	55.9	2.5	06	United Kingdom	50.7
06	France	55.7	2.3	07	France	48.6
07	United Kingdom	48.3	1.9	08	Japan	46.0
08	Japan	46.1	1.0	09	Germany	41.7
09	Germany	41.1	1.2	10	South Korea	35.7
10	South Korea	36.8	2.7	11	Brazil	29.4
11	Italy	27.9	1.5	12	Australia	25.0
12	Australia	24.3	2.0	13	Italy	22.9
13	Brazil	22.8	1.3	14	Israel	21.6
14	United Arab Emirates ^[c]	22.8	5.7	15	Iraq	19.4
15	Israel	17.8	5.8			
16	Canada	15.5	1.0			
17	Spain	14.9	1.2			
18	Turkey	14.9	2.0			
19	Iran	12.3	3.0			
20	Algeria	10.6	6.7			
21	Singapore	9.9	3.4			
22	Republic of China	9.9	1.9			
23	Pakistan	9.9	3.4			
24	Colombia	9.9	3.4			
25	Poland	9.7	2.0			
26	Netherlands	9.2	1.2			
27	Oman	9.0	16.7			
28	Indonesia	7.7	0.9			
29	Mexico	6.8	0.6			
30	Kuwait	6.3	6.5			

april 23, 2018

The United States, the world's largest economy, accounts for approximately 25 percent of Nominal [world GDP](#), and the seven largest economies (amalgamating the European Union economies as one) account for 75 percent of the total.(Wikipedia)

2017	GDP in billion U.S. dollars
United States	19,362.13
China	11,937.56
Japan	4,884.49
Germany	3,651.87
France	2,574.81
United Kingdom	2,565.05
India	2,439.01

april 23, 2018

2017	GDP in billion U.S. dollars
Brazil	2,080.92
Italy	1,921.14
Canada	1,640.39
Korea	1,529.74
Russia	1,469.34
Australia	1,390.15
Spain	1,307.17
Mexico	1,142.45
Indonesia	1,010.94
Turkey	841.21
Netherlands	824.48
Switzerland	680.65
Saudi Arabia	678.54

www.statista.com

Gledano skozi novejšo zgodovino, je bila Kitajska vedno v središču indijske zunanje politike. Državi sta se ne tako daleč nazaj (1962) tudi vojaško spopadli, pri čemer je bila Indija

april 23, 2018

poražena. Na nek način gre med državama za tradicionalno regionalno rivalstvo, kar se kaže še posebej na primeru Pakistana, ki je država z veliko napetosti v odnosih z Indijo, in ki hkrati uživa veliko podporo Kitajske. Na drugi strani pa je Kitajska tudi prva indijska trgovinska partnerka.

Obe sta članici interesne razvojne skupine BRICS (Brazilija, Rusija, India, Kitajska, Južna Afrika) in Šanghajske organizacije za sodelovanje (SCO).

Podobno kot Kitajska, želi tudi Indija biti država s statusom velike države, že leta si prizadeva za pridobitev stalnega članstva v VS OZN. Indija je skupaj s Pakistanom, Izraelom in Severno Korejo, v skupini držav, ki ne spoštujejo mednarodnih pravnih zavez o neširjenju jedrskega orožja. Vse navedene so namreč posestnice jedrskega orožja in tovrstnega statusa nimajo priznanega v okviru sporazuma o neširjenju jedrskih orožij (NPT).

Indija je na tem področju delovala in tovrstno orožje razvijala, na eni strani pod pezo tradicionalno zapletenih odnosov s Pakistanom ne eni strani, na drugi pa tudi s pridobivanjem statusa velike sile v mednarodnih odnosih, delno pa tudi s pogledovanjem proti Kitajski. Indija je še vedno dežela številnih nasprotij in tudi disproporcev.

Druga največja azijska država, ki se želi uveljaviti in profilirati ima denimo diplomatski aparat z zgolj 900 zaposlenimi.

Za Indijo je izziv, ker je Južna Azija bila tradicionalna sfera njenega vpliva, v sedanjosti pa to postaja območje, kamor Kitajska vstopa na velika vrata s svojo novodobno Svilno cesto. Samo v Pakistan bo Peking v naslednjih desetih letih investiral približno 54 milijard dolarjev, v Šrilanko je v obdobju 2015-2015 vložil 14 milijard dolarjev, v Bangladeš pa bo Kitajska vložila okoli 38 milijard dolarjev, v Nepal okoli 8 milijard.

Takšno kitajsko penetriranje v Južno Azijo, je za Indijo na eni strani nekakšen geostrateški in geopolitični novuum, na drugi strani pa je tudi proces, na katerega Indija še vedno išče nekatere odgovore. Premier Modi je resda že leta 2014 najavil pomen indijske politike do sosedov v okviru Južno azijskega združenja za regionalno sodelovanje (SAARC), z izjemo

april 23, 2018

Bangladeša, pa Indija drugod bolj ko ne, ne more parirati kitajskim mega projektom v tej regiji. Indija je tako tudi še vedno na formalni ravni zadržana, in ostaja ena redkih azijskih držav, ki niso članice omenjene Svilne ceste.

Ker želi nekako uravnovešati svoje gospodarsko, ekonomske in investicijske disproporce s Kitajsko, išče v Južni Aziji mehanizme uravnovešanja. Že leta 2016 je sklenila sporazum z ZDA o tesnejšem sodelovanju in delovanju do tretjih držav, še posebej v Južni Aziji. Z ZDA tudi sodeluje pri izgradnji električnega omrežja v Nepal, z Japonsko pri plinovodu v Šrilanki.

Od svoje neodvisnosti leta 1974 dalje, je Indija sebe videla in postavljala v položaj južno azijskega hegemon, uporabljala je tako politične, ekonomske kot vojaške mehanizme za vplivanje v notranjih političnih konfliktih v soseščini, bodisi Nepal, Pakistanu, Šrilanki in Maldivih.

Takratna indijska zunanje-politična doktrina je celo določala, da se vsi pomembnejši konflikti in spori v soseščini morajo reševati s pomočjo, in preko Indije, brez hkratnega vmešavanja drugih zunanjih sil, pri čemer je bila mešano uspešna, saj so se tamkajšnje države skušale izogibati indijski hegemonistični vlogi, bodisi z navezovanjem na ZDA, ali pa opiranjem na Kitajsko.

Še posebej v devetdesetih pa je proces ekonomske liberalizacije vplival na spremembe v indijski južno azijski politiki, saj je Indija regijo pričela vrednotiti ne samo skozi varnostno prizmo, marveč tudi potreb hitro naraščajočega indijskega trga.

Tudi indijsko sodelovanje z Zahodom in Japonsko lahko uvrstimo med novodobne, to je drugačne oblike sodelovanja in delovanja v regiji, po katerih Indija ni več monopolni igralec, posredno pa se spreminja tudi njega sfera "naravnega" vpliva. Indija je na drugi strani tudi "razširila" svojo neposredno soseščino, v katero sedaj šteje poleg območja Indijskega oceana, tudi Srednjo Azijo, Vzhodno in Jugovzhodno Azijo.

Premier Modi je 2014 tudi modificiral nekdanjo indijsko politikom "pogleda na vzhod" iz devetdesetih let, tako zaradi zunanjetrgovinskih interesov, kot tudi indijskega naraščajočega

april 23, 2018

rivalstva s Kitajsko, in to predvsem s krepitvijo indijsko japonskega političnega in vojaškega sodelovanja in pa s članicami ASEAN.

Premiki glede indijske razširjene sosedske politike je mogoče zaznati tudi v oblikovanju novih ali pa oživljanju že utečenih, starih formatov. Ameriški predsednik Trump se je v okviru svoje azijske turnee konec 2017 srečal s šefi vlad Japonske, Avstralije in Indije v Manili, z namenom revitalizacije kvadrilaterane skupine (QUAD), ki sicer na papirju obstoji že dobro desetletje, a je bila v preteklosti bolj ko ne mrtva črka na papirju, prav zaradi medsebojnih razhajanj v zunanjepolitičnih pogledih. Podobno kot ob sami ustanovitvi, težišče Quad v njihovih zunanjepolitičnih razmišljanjih predstavlja Kitajsko, ki se je v tem času ne samo gospodarsko, marveč tudi regionalno in globalno okrepila s projekti, kot je Svilna pot, Azijska infrastrukturno investicijska banka (AIIB) in podobno.¹

Hkrati je postala Kitajsko bolj samozavestna v med sosedskih pomorskih sporih in med drugim zavrača rabsodbo mednarodnega stalnega arbitražnega sodišča glede Južnokitajskega morja.

Indija veliko energije vlaga prav v revitaliziranje QUAD, tako gospodarsko, vojaško kot politično. Na to, da so med njimi še vedno različna gledanja, kaže dejstvo, da niso uspeli sprejeti skupne deklaracije, prav tako ostaja neuresničen cilj tudi njihova skupna politika glede pomorske varnosti in pomorsko prometne povezljivosti.

Nekakšen miniaturni proti model kitajski Svilni poti predstavlja azijsko-afriški koridor rasti (AAGC), ki ga Indija oblikuje skupaj z Japonsko, in je predvsem usmerjen v Indijski ocean in tamkajšnje obalne države. Ker bo prej ali slej prišlo tudi do naraščajočega kitajskega vpliva tudi v samem Indijskem oceanu, Indija že od leta 2009 dalje skuša realizirati zamisel o osrednji lastni vlogi zagotavljanja varnosti v Indijskem oceanu. Okrepila je vojaško sodelovanje z otoškimi državami kot so Sejšeli, Maldivi in Komoro. Leta 2014 je Modijeva

---

¹ Prva uvodna tabela pokaže, da so Indija, Kitajsko in Rusija leta 2000 štartale z zelo podobnih izhodišč, in da je Kitajsko obdobje do danes dosti bolj izkoristila kot obe drugi državi.

april 23, 2018

vlada oblikovala projekt Mausam kot nekakšno protiutež "Cesta, pas", leto kasneje pa še s projektom in konceptom SAGAR, ki naj bi zagotovil varnost in razvoj vsem v regiji.

Kot je razvidno iz tabel, ima Indija na voljo bistveno manj političnih vzvodov in ekonomskih in vojaških zmogljivosti kot Kitajska za izvajanje svojih zunanjepolitičnih ciljev. To skuša, vsaj tako je videti za sedaj, kompenzirati predvsem s poglobljenim gospodarskim in političnim sodelovanjem z Japonsko, kot težiščem v AAGC, in pa novimi mehanizmi krepitve svoj vloge v Indijskem oceanu.

Podobno velja za mednarodni prometni koridor Sever-Jug (INSTC), ki ga Indija od leta 2015 oblikuje skupaj z Rusijo in Iranom. Koridor, ki se začneja v iranskem pristanišču Čabahar, kamor bo Indija vložila okoli 500 milijonov dolarjev, bo Indiji omogočil povezavo do Afganistana, Srednje Azije in Rusije, hkrati pa naj bi z njim Indija na težji in daljši način zaobšla Pakistan, kot sicer najbolj ugodno tranzitno varianto za to. Na nek način je pomenljivo, da je omenjeno iransko pristanišče samo približno 70 km oddaljeno od pakistanskega pristanišča Gwadar, kjer Kitajska povezuje svojo pomorsko in kopensko varianto Svilne poti. Kljub temu, da Kitajska praktično obvladuje to zanjo strateško pomembno pakistansko pristanišče, je tudi Indija lansko jesen prvič uporabila to varianto za dostavo pšenice Afganistanu in je tako vsaj omejeno, lahko potencialno zanimiv tudi za Indijo.

Indija bo glede na svoja strateška zaostajanja in omejitve v primerjavi s Kitajsko, tudi v bodoče iskala partnerske mehanizme v regiji, dolgoročno pa bo verjetno zagovornica multi polarne mednarodne ureditve v Aziji. Indijsko preusmerjanje z nekdanje hegemonске vloge v regiji bo potekalo tako na področju krepitve in širitve indijske sosedske politike, kot tudi s krepitvijo ali pa oblikovanjem novih bilateralnih in multilateralnih mehanizmov.